

GROMNY (1) ai

A pl m pers gromné.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

*Przymiotnik od „grom” ‘huk pioruna’; wytwarzający pioruny: Zą którym gniewem pobiłem
Cyklopy/ Kowale gromné/ á oyćiec mię zą to Przymusił służyć człeku śmiertelnému. KochFrag 44.*

*Cf **GROMOWY***

ZZa